

ΝΕΟΙ ΑΠΟΜΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1941 ΑΡΙΘ. 4

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗ
ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΟΣΕΩ

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Πρόεδρος
ΕΠ. ΧΑΡΙΛΑΟΣ πρώην ύπουργός

Ἀντιπρόεδρος
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἀντιστράτηγος.

Ι Δ Ρ Υ Τ Α Ι

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ—ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ—ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΡΙΤΣΑΣ—ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ—† ΠΕΤΡΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ—ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ—ΑΡ. ΚΟΥΖΗΣ—Κ. ΜΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ—† ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ—ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ—ΜΙΧΑΗΛ ΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ—ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΤΑΘΑΤΟΣ—ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ.

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ. ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 84 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 32-633

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 84

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1941

ΕΤΟΣ 4ον

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 47

= ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 32-633 =

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡ. 100

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΤΕΧΝΗ»
Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων Σκουλερίου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ν. Π. Ἀποστολόπουλος — Ἀλ. Ἰατρίδης — Ν. Χαρίλαος.

(Τὸ περιοδικὸν δεσμεύεται ἀπέναντι τρίτων διὰ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Οἱ Ἀρχαῖοι Μιμογράφοι, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Φιλαδέλφεως, Γενέθλια, ὑπὸ Κ. Μ. Γερνίου. Ἡ Σύνθεσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Ν. Π. Ἀποστολόπουλου. Ἐπὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Σ. Στεφανοπούλου, σημείωμα ὑπὸ Στεφάνου Εὐστρατίου. ΧΡΟΝΙΚΑ: ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ γεγονότα τοῦ λήξαντος μηνός. Σχολή Βιομηχανικῶν Σπουδῶν

ΝΕΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 47 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1941

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 84
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 32-633

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΙΜΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΣΚΥΤΕΥΣ ΤΟΥ ΗΡΩΝΔΑ

(Ἀνακοίνωσις τοῦ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τακτικὰς συγκεντρώσεις τῆς Κυριακῆς τοῦ Δευτέρου τῶν Ἑλληνίδων).

Ὁ κόσμος παρ' ὄλους τοὺς κατακλυσμούς, φυσικοὺς καὶ ἀνθρωπίνους, δὲν ἤλλαξε διόλου καὶ οἱ ἀνθρώποι ἔξακολουθοῦν νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι μὲ τὰ αὐτὰ ἀγαθὰ ἢ ἄγρια καὶ ἀπάνθρωπα ἔνστικτα, καθὼς ἦσαν κατ' τοὺς προκατακλισμαίους αἰῶνας τῆς παλαιολιθικῆς ἐποχῆς, παρ' ὄλας τὰς κολοσσιαίας προόδους εἰς ὄλους τοὺς κλάδους τοῦ ἀπιστητοῦ καὶ παρ' ὄλην τὴν τεραστίαν ἐξάπλωσιν εἰς ἓνα μέγα τμήμα τῆς Ὑδραγείου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς πρωτογενεῖς προγόνους μας τῶν παλαιολιθικῶν ἀντρῶν δὲν κατέχομεν οὐδὲν γραπτὸν μνημεῖον, ἐκτὸς τῶν ἐγχαράκτων ἐπὶ τῶν βράχων παραστάσεων καὶ τῶν ἐργαλείων, τοῦναντίον ὅμως, ἀφ' ἧς ἀναφαίνεται εἰς τὸν κόσμον ἡ γραφή, κατ' ἀρχὰς ἱερογλυφικὴ καὶ ἰσογραφικὴ καὶ κατόπιν συμβολικὴ μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβῆτου, ἀπὸ τότε κατέχομεν πλείστα λεπτομερείας τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων καὶ βλέπομεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἤλλαξε διόλου καὶ εἶχε πάντοτε τὰς αὐτὰς συνήθειας.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον 3.000 π. Χ. καὶ πλεον εἶη πρὸ τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας, αἱ γυναῖκες ἐβάφοντο, ὡς αἱ σημεριναὶ καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἡμῶν, εἶχον δὲ τὰς αὐτὰς καλλωπιστικὰς ἔξεις καὶ τὴν αὐτὴν ἀκατάσχετον φιλαρθεσκίαν τῶν συγχρόνων μας κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κατὰ τι ταξιδίον μου εἰς τὸ Τουρίνον ἐπεσκέφθην τὸ ἐκεῖ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ἔμεινα δὲ κατὰπληκτος ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ Αἴγυπτιακὸν διαμῆρισμα ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ κτερίσματα, ὡς καλοῦνται τὰ ἐντὸς τῶν τάφων ἐγκλειόμενα ἀφιερώματα, ἐνὸς τάφου μεγάλης κυρίας τῶν τιμῶν τῆς Αἰγυπτιακῆς Αὐλῆς καὶ τὰ ὅποια διετηρήθησαν ὡς ἔην ἡ φιλαρθεσκὸς αὐτῆς αὐλικῆς νὰ εἶχε ταφῆ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν... Δὲν διέφερα δηλ. τὸ σαλονάκι τῆς, τὸ «μπουντουάρ», ὡς το λέγουσιν οἱ Γάλλοι, κατὰ τίποτε ἀπὸ μιᾶς παρισινῆς ἢ οἰασθήπτε κυρίας τοῦ μεγάλου κόσμου. Ὅλων τῶν εἰδῶν κένια, ψυμίθια, ὀδοντοτρίμματα, πινακίδια μὲ διάφορα χρώματα πλείστα κοσμήματα, φουαλίδια δι' ἀρώματα, πλοῦσις ρουχισμὸς δι' ὄλας τὰς ἐποχὰς καὶ δι' ὄλας τὰς περιστάσεις, ὑποδήματα παντὸς σχήματος καὶ ἀξίας.

Ὅτε εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον τοῦ Καΐρου δὲν ἀπῆντησα ὁμοίον θέαμα, ἂν καὶ ὁ τάφος τοῦ Τουταγχαμὸν θεωρεῖται τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ πλοῦτου ἐνὸς Φαραῶ. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐνὸς βασιλέως, ἐνῶ εἰς τὸ Τουρίνον κατέχομεν τὸ ἰδιαιτέρον καλλωπιστικὸν σαλόνι μιᾶς μεγάλης αὐλικῆς κυρίας.

Πλὴν συγχρόνως καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὰς Μυκῆνας καὶ τὰς λοιπὰς μυκηναικὰς πόλεις, ἀνευρέθησαν πλείστα κοσμήματα καὶ ἄλλα καλλωπιστικὰ εἶδη τῆς γυναικείας φιλαρθεσκείας, ὃ δὲ ὕμνητις τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ὁ Ὀμηρος, μᾶς δίδει ζωηροτάτην εἰκόνα τῆς Ἀχαιίδος γυναικός, διότι οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Ἴωνες

ήσαν τότε τό κρατοῦν ἑλλην. φύλον ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πρό ἥς καθόδου τῶν Δωριέων. Κι' ἤδη φθάνομεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, τοὺς ἐπικληθείτας «Κλασσικούς» ἕνεκα τῆς ἐξόχου ἀναπιύξεως καὶ τελειότητος τῶν. Καὶ κατ' αὐτοὺς αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν αὐτὴν αὐτορέσκειαν καὶ τὴν μανίαν τοῦ καλλωπισμοῦ ὡς διαπιστοῦσιν ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ἰδίως οἱ κωμικοί. Ὁ Ἀριστοφάνης μάλιστα εἰς τὰς «Θεσμοφοριοζούσας», τὰς «Ἐκκλησιαζούσας» καὶ εἰς τὴν «Λυσιστράτην» μᾶς παρέχει πιστὴν εἰκόνα τοῦ βίου καὶ τῶν συνηθειῶν τῶν γυναικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ἡ δὲ περὶ τὴν περιβολὴν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν γυναικῶν μανία ἐπετάθη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας π. Χ., ὁπότε τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἑλλήνων εἶχον παραλῦση, ἐκυριάρχει δὲ ὁ ἡδονισμὸς, ἡ ἐρωτοπάθεια καὶ ἡ λατρεία τοῦ Βάκχου. Τότε καὶ αἱ γυναῖκες ἀπέπτυσαν κἄθε χαλινὸν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν τρυφήν, τὴν χλιδὴν καὶ τὰς ἐγκοσμίους ἀπολαύσεις.

Τὰ ἔθιμα ταῦτα μᾶς περιγράφουν οἱ σύγχρονοι ποιηταί, κωμωδιογράφοι, μιμογράφοι καὶ λοιποὶ συγγραφεῖς. Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ Πτολεμαίων ἰδίως, οἵτινες συνεκέντωσαν εἰς τὴν Αὐλήν τῶν ὀτιλίπλων καὶ ἐξέχον ὑπῆρχεν εἰς τὸν οὐγγρονον πνευματικὸν κόσμον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ φ λ ὕ α ξ, εἶδος φάρσας, τὸ εἰδύλλιον, ὁ μ ἰ μ ο ς, τὸ μιμόδραμα καὶ ἡ σάτυρα ἔλαβον μεγάλην ἐπίδοσιν, οἷω δὲ ἐκ τῶν ὀλίγων διασωθέντων ἔργων τῶν παρέχεται εἰς ἡμᾶς σήμερα μίαν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Μεταξὺ τούτων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν ὁ Θεόκριτος, ὁ ἐπίσης Συρακοῦσιος Σῶφρων, ὁ υἱὸς τούτου, Ξέναρχος, καὶ ὁ Ἐφέσιος καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρώδης, τοῦ ὁποῦ μερικοὶ Μῆμοι ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19 αἰῶνος ἐπὶ τῶν αἰγυπτιακῶν τάφων, ἐπὶ τῶν περιβαλλόντων τὰ ταριχευμένα σώματα τῶν Μουμιῶν παπύρων, οὓς ἐξέδωκε τὸ 1891 ὁ πολὺς ἀγγλὸς ἑλληνοφίλης καὶ παπυρολόγος Kenyon. Ἡ ἀνακάλυψις τούτων παρήγαγε βαθυτάτην συγκίνησιν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἔκτοτε δὲ πλείστοι ἠσχολήθησαν μετὰ τὸν Ἑλληνα μιμογράφον, ὅστις μόνον κατ' ὄνομα ἦτο πρότερον γνωστὸς, περὶ δὲ τοῦ βίου καὶ αὐτῆς τῆς ἀκριβοῦς χρονολογίας τούτου ἐλάχιστα γνωρίζομεν, ἀν καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο μαιγενέστερος τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ σατυρικοῦ ποιητοῦ Ἰππώνακτος, οἵτινες ἤκμασαν κατὰ τὸν 4 αἰῶνα π. Χ. Τοῦ τελευταίου μάλιστα Ἐφεσίου σατυρικοῦ, τοῦ Ἰππώνακτος ἐμιμήθη ὁ Ἡρώδης τὸν στίχον, τὸν χρῆσιν δηλ. ἢ λαμβικὴν τρίμετρον, ὅστις θαυμασίως προσφέρεται διὰ τὸ εἶδος τοῦ μίμου. Ἐπίσης τὸν ἐμιμήθη καὶ εἰς τὰ λαϊκὰ θέματα, διότι οἱ ἥρωες τῶν μίμων τοῦ εἶναι πάντες ἀπὸ τὰ κατώτατα κοινωνικὰ στρώματα, ὅσον ἀιαῖραι μαστροποί, δοῦλοι, χειρῶνακτες καὶ οἱ ὅμοιοι.

Ὡς ὁ Ἰππώναξ καὶ ὁ ἡμέτερος ποιητὴς ἦτο ἀδικημένος ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ἐξη βίον σκληρὸν καὶ πλήρη στερήσεων, ἐξ οὗ καὶ ἡ θριμύτης τῆς σατύρας του. Ἀκριβῶς δὲ αὐτὴ ἡ πτωχεία τὸν καθίστα κοινωνὸν τῆς ἀθλιότητος τῶν λαϊκῶν τάξεων, εἰς τὰς ὁποίας ἐσπούδασεν ὅλους τοὺς «τόπους», τοὺς ὁποίους τόσον ἀριστοτεχνικῶς ἀπετόπωσε καὶ διαιώνισεν εἰς τοὺς ἀθανάτους μίμους του.

Καὶ διὰ νὰ δώσωμεν ἀυθρᾶν ἰδέαν τῆς ἀξίας τοῦ Ἡρώδη θὰ παραθέσω μεν ἐδῶ τὴν μετάφρασιν ἑνὸς τῶν Μίμων του, φέροντος τὸν τίτλον «Σκιντεῦς».

ΣΚΥΤΕΥΣ (Υποδηματοποιός)

Μητρώ

Κέρδων, νὰ ἐδῶ σοῦ φέρνω αὐταῖς ταῖς νέαις διὰ νὰ τοὺς δείξεις κανὲν ὄρατο ἔργο ἀντάξιο τῶν χειρῶν σου.

Κέρδων

Δὲν ταῖς ἔφερες στὰ χαμένα, ἀγαπητὴ Μητρώ. (Πρὸς τὸν δοῦλον τοῦ μαγαζιοῦ). Ἐμπρὸς, τράβη ἀπὸ τὴν βιτρίνα ὅσα καινούρια παπούτσια εὐρίσκονται ἐκεῖ καὶ δείξετα εἰς αὐταῖς ταῖς κυρίαῖς! Ἐ! Δρίμυλε! Σὰ σένα μιλῶ. Πάλι κοίμασαι; (Ἀποτεινόμενος εἰς ἕνα ἄλλον δοῦλον). Γιὰ νὰ σου πῶ, Πίστε, ὅς του μιά στὰ μοῦτρα νὰ ξυπνήσῃ, ἢ καλλίτερον τσίμπα τον μετὰ τὴν φαλιστέα εἰς τὸν σβέρκο. (Στὸν Δρίμυλο) Ἐ! ζῶο! κούνησε τὰ γόνατά σου, διαφορετικὰ θὰ σου βάλω τὸ αἶμαρο στὰ πόδια, γιὰ νὰ σου γελῇ μόθημα. Τώρα, κάθαρμα! Καθαρίζεις τὴν βιτρίνα; Τί περιμένεις, ἐγὼ νὰ τὴν καθαρίσω; (Σταῖς γυναῖκες) καθίστε, σὰς παρακαλῶ! Καὶ σὺ, Πίστε, ἀνοίξε αὐτὸ τὸ ντουλάπι. Ὅχι αὐτὸ, σοῦ λέγω! Πέρασέ μου αὐτὰ τὰ ὄρατα σκαρπίνια ἀπὸ τὴν τρίτη σειρά. Ἐμπρὸς! κάμε γλήγορα! Νὰ ἴδῃς, Μητρώ, τί ἐξοχὴ δουλειὰ ἔχω κάμει. Κῦτταξε καλὰ ὅλα αὐτὰ καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτὸ τὸ ζευγάρι! Καὶ σεῖς, κυράδες μου κῦττάξετε! Γιὰ δέτε πῶς ἡ μετσεσόλα εἶναι γερή, καθὼς καὶ τὰ λουριά της καὶ δὲν θὰ κῆτε

ὅτι αὐτὸ εἶναι καλὸ καὶ τὸ ἄλλο ἄσχημο, γιὰτὶ ὅλα εἶναι φθειραγμένα τέλεια! Καὶ τί χρῶμα! Ἄμποτε ἢ Θεὰ νὰ σας βίδη ζωὴ καὶ νὰ τὰπολαμβάνετε... Γι' αὐτὸ τὸ δῆρμα ἐδῶκα ταεῖς μῆας εἰς τὸν καιδάτη Καλλίτερο χρῶμα δὲν ὑπάρχει! Σὰς ὀρκίζομαι, κυράδες μου, εἰς ὅτι ἔγω πῆρὸ ἱερὸ ὅτι σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν! Ὅυτα μιά πεντάρια δὲν λέγω περισσότερο. Ἐὰν δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν ὁ Κέρδων νὰ μὴ δῆ στὴν ζωὴ του καλὴ μέρα! Καὶ τὸ περὶ πλέον πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμαι τοὺς δερματοπόλαις πῶς δὲν μας πέρνουν περισσότερα, ἀν κοί ἢ δουλαῖά τους δὲν εἶναι τίποτα ἔμπροσθὸν τὴν δικὴν μας. Καὶ ἐν τούτοις ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ παπουτσοῖδες πεθαίνομε στὴν πείνα... Δουλεύω ἡμέρα καὶ νύχτα καὶ ἀνάβει αὐτὸ τὸ σκαμνὶ ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο κᾶθισμα...

Καὶ νᾶταν αὐτὸ μόνον! Ἐχω νὰ βρέψω δεκατρεῖς δούλους, γιὰτὶ τὰ παιδιὰ μου δὲν ἔμποροῦν νὰ δουλέψουν. Βρέχει, δὲν βρέχει, αὐτὰ διαρκῶς φωνάζουν: Τί μας φέρνεις νὰ φάμε; Καὶ κάθονται καὶ ζασταίνουν τὴν φωνὴν τους σὰν κοττόπουλα. Ἄλλὰ, καθὼς λέν, τὸ ἔμποιο δὲν θέλει λόγια, ἀλλὰ χρήματα.

Ἄν αὐτὸ τὸ ζευγάρι, Μητρώ, δὲν σοῦ κἀρη, σοῦ φέρνω ἕνα ἄλλο, γιὰ νὰ πεισθῆς ὅτι ὁ Κέρδων δὲν εἶναι κανεὶς ψεύστης.

Πίστο, φέρε ἐδῶ καὶ ἄλλα ζευγάρια! Θέλω νὰ γυρίστε στὰ σκίτια σας εὐχαριστημέναις! Ἐδῶ θὰ βρῆτε ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη: νοβάκια, σκαρπίνια, μποτίνια, παπουτσάκια, παντοῦφες (Σικανῶνια, Ἰμβρακίδια, νοστίδες, λείαι, ψιττάκια, κανναβίδια, βανκίδια, βλαυτία, Ἰωνεῖα ἡμφιόφαιρα, νυκτεπιδίκες, ἀκροῦφύρια, καρκινία, σύμβας, ἀργεῖα, ποκκίδες, ἐφουβοί, διάβαθρα). Ὅτι ἐπιθυμῆ ἢ καρδιά σας, θὰ το ἔχετε! Ξέρω πῶς ἡ γυναῖκες πεθαίνουν γιὰ τὰ δῆρματα, σὰν τὰ σκυλλιά!

Μιά γυναῖκα

Πίστο θέλεις γιὰ τὸ ζευγάρι ποῦ μᾶς ἔδειξες προῖητερα; Κῦτταξε ὁμως νὰ μὴ μᾶς κεραυνοβολήσης καὶ μᾶς κἀρης νὰ εὐγῶμε τρεχάλα ἀπ' ἐδῶ!...

Κέρδων

Ὅρισε σὺ τὴν τιμὴ, κυρά μου, καὶ δῶσε ὅτι θέλεις! Καὶ ἔτσι δὲν θὰ πῆς ὅτι σὰ γέλασα. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχης μιά καλὴ ἔργασια ἀπὸ μαστορικὰ χέρια, πρέπει νὰ δώσης μιά καλὴ τιμὴ, ναι, μὰ τᾶσπρα μαλλιά τῆς κούτρας μου!

(Κατ' ἰδίαν) Σὺ κερδαλέα θεᾶ μου Ἐομῆ, καὶ σὺ θεᾶ Πειθῶ, ἀν τὸ δέχτη αὐτὸ δὲν πιάσῃ τίποτα, δὲν ξεύρω τί θὰ βράζῃ τὸ τσουκάλι μᾶς!

Ἡ γυναῖκα

Τί τσαμπουνᾶς ἐκεῖ; Πές μου καθαρά καὶ ξάστερα, τί ζητᾶς γι' αὐτὰ τὰ νοβάκια;

Κέρδων

Νὰ σοῦ πῶ ἡ κόρη μου. Αὐτὸ τὸ ζευγάρι κάνει ἑκατὸ δραχμαῖς. Εἶναι περὶτὸ νὰ γουρλώνῃς τὰ μάτια σου. Καὶ ἡ ἴδια ἢ Ἄθανᾶ ἂν ἤρχετο νὰ τὰγοράσῃ δὲν θὰ της κατέβαζα οὔτε δεκάρα...

Ἡ γυναῖκα

Ἐχεις δίκαιο! Καὶ ἔτσι τὸ μαγαζάκι σου θὰ εἶναι πάντοτε γεμάτο ἀπὸ θαυμάσια πράγματα. Φύλαξέ τα λοιπὸν καλὰ καὶ σίγουρα!

Νά, στὰς εἴκοσι τοῦ μηνὸς ἢ Κυρία Ἡκάτη παντρεύει τὴν κόρη της, τὴν Ἄρτακινὴ καὶ θὰ χραιασθῇ πολλὰ ζευγάρια. Κάποια καλὴ Τύχη θὰ σοῦ τὴν φέρῃ ἐδῶ. Εἶμαι βεβαία γι' αὐτὸ. Ράψε λοιπὸν ἕνα σακκοῦλι δυνατὰ γιὰ νὰ μὴ σοῦ πάρουν ἢ γάτες τῆς δραχμῆς!

Κέρδων

Καὶ ἡ Κυρία Ἡκάτη ἂν ἔλθῃ ἢ καὶ ἡ κόρη της ἢ Ἄρτακινὴ, ὀλιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸ δραχμᾶς δὲ θὰ τα πάρουν. Σκέψου το λοιπὸν καλὰ!

Δευτέρα γυναῖκα

Τί τυχερὸς ἄνθρωπος εἶσαι, Κέρδων, ποῦ μπορῆς νὰ χαϊδεύῃς τὰ ποδαράκια τῶσων γυναικῶν, ποῦ κρύβουν τόσους πόθους καὶ ἔρωτα! Ὡστε διπλὸ κέρδος πέρνεις ἀπὸ μᾶς, ἀλλ' ἄς τάφήσωμεν αὐτὰ καὶ πές μᾶς πόσο θὰ δώσης τὸ ἄλλο αὐτὸ ζευγάρι; Κῦτταξε πάλι νὰ μᾶς κεραυνοβολήσης μετὰ καμμιά τρομερὴ τιμὴ!

Κέρδων

Σοῦ ὀρκίζομαι στοὺς Θεοὺς ὅτι γι' αὐτὸ ἢ περίφημη Ἀρπῆστρια, ἢ Ἐπειρεῖς, ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μου προσφέρει πέντε στατήρας (5 λίρας δηλ.),

άλλ' εγώ τήν συχαίνομαι και περισσότερες νά μου δώση, γιατί είναι κακόγλωσσον και βριση έλεεινά τήν γυναίκα μου. Άλλα για σένα, εάν σου κάμουν, σοβ τάφινω και όλιγώτερο, καθώς και τό άλλο ζευγάρι. Αυτό τό κάμω για χατήρι της Μητρως Ι..

Κι' από πέτρα νά ήμουν, ένα φιλάκι από τό ήδονικόσου στόμα θά με άνέβαζεν εις τούς ούρανούς Ι Δέν ζή μακρυά από τούς θεούς εκείνος ποδ' απολαμβάνη τά χείλια σου νύκτα και ήμέρα. Δός μου εδώ τό ποδαράκι σου. Άκούμπισέ το επάνω στό πέδιλο. Μπράβο Ι Δέν έχει ούτε νά προσθήση κανείς τίποτε, ούτε νάφαιρέση. Τά όμορφα ταιριάζουν πάντα στις όμορφαις. Λές και ή ίδια ή 'Αθηνά έκοψε τό παισί. (Πρός τήν άλλη γυναίκα).

Δός μου και σό τό ποδαράκι σου Ι Τί τελεία έφαρμογή Ι Και τάχνάρι νά κερνε κανείς μέ τήν φαλτσέτα επάνω στό πόδι σου, δέ θά σου επήγαινε, μά τήν γυναίκα και τά παιδιά μου Ι, τόσον έξοχα Ι

(Πρός μίαν γυναίκα ποδ' στέκει στην πόρτα) :

Έ, σό ποδ' στέκεις στην πόρτα και χρεματίζεις 'σαν τάλογο Ι Δός επτά δαρεικούς νά τα πάρης.

Κοί τώρα, κυράδες μου, άν άκόμη σάς χρειασθή τίποτε άλλο, ή γοβάκια ή παντοφλες γιά τό σπίτι, στείλειτέ μου τήν δουλά σας. Και σό, Μητρώ, πέρασε σέ έννεά 'μέραις νά πάρης τά μπουτίνια σου Ι

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ Ε Ν Ε Θ Λ Ι Α

Τά γενέθλιά του πάλιν

'Ηλθανε τά φετεινά·

'Αχ, τά χρόνια του όσο πάνε

Γίνονται πιό σκοτεινά.

'Αχ, τά δάκτυλα δέν φθάνουν

'Από τό 'να χέρι μόνον

Νά μειρήσουν τά δεκάρια

Τόσων γλυκυπικρών χρόνων.

Νά ποδ' 'νύκτωσε, νυστάζει.

Θέλει ν' άποκοιμηθῆ·

'Απ' τās σκέψεις του έτοι έλπίζει,

Τώρα ν' άπολυτρωθῆ.

Μέσ' στόν ύπνον του προβάλλει

Μιά μορφή χαριτωμένη,

Μ' όλοφώτεινα τά μάτια,

Μέ κορμοστασιά δειμένη·

«Σάν δέν 'μπόρεσες», τοδ' λέει

«Νά με ίδης πιά ξυπνητός,

'Δές με τώρα στ' όνειρόν σου

Μέ τό ψυχικόν σου φάς.

'Η Ζωή 'μαι εγώ», τοδ' λέει,

«Μ' είχες μπρός σου όλα τά χρόνια·

Σ' έβλεπα και προσπερνούσα

Μέ καυμόν και μέ συμπόνια».

— 'Αχ, πώς μοδ' ήτανε κρυμμένη

'Η όμορφιά σου ή 'ξωτική Ι

Πώς δέν σ' είδα 'γώ ποτέ μου,

Τί ήσουνά τόσον κακή Ι

Ξέψυχα άντηχεί ή φωνή της

Καθώς έφευγε μακρυά του :

Μ' έχει όποιος μέ βλέπει μόνον

'Όνειρον στά ξυπνητά του.

Κ. Μ. ΓΕΡΗΝΙΟΣ

Η ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Διατριβή Ν. Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

'Η 'Επανάστασις τοδ' 1821 προσήλκυσεν και προσελκύει έγκώμια όλων τών έκτοτε γενεών, και όλων τών έθνικών προελεύσεων. Τά έγκώμια ταυτα είναι περιβεβλημένα πολλάκις μέ εξαιρετικήν τέχνην πεζοδ' λόγου ή μέ ζωηρούς ρυθμούς της ποιήσεως, και φέρουν τās ύπογραφάς προσωπικότητων, έξ εκείνων αίτινες έπιζοον και πέραν τοδ' μνήματος, κατευθύνουσαι τās άντιλήψεις τών μεταγενεστέρων.

'Η 'Επανάστασις ως Ιστορικός σταθμός κατέλειπεν άνάμνησιν συνοδευομένην παρ' όσων ύπέρ αύτης έλάλησαν, ύμνητών τοδ' άναστήματος τοδ' Βικτωρος Hugo και τοδ' Βύρωνος, τοδ' Γουλιέλμου Μύλλερ και τοδ' Βερανζέρου, τοδ' Halleck και τοδ' Richter τοδ' 'Ανδρέα Κάλβου και τοδ' Διονυσίου Σολωμοδ.

Παραλλήλως όμως πρός τά έγκώμια, ή επανάστασις άπετέλεσεν και θέμα ψυχράς Ιστορικής αναλύσεως, και κατ' επανάληψιν διету πάθη ή γνώμη διτ' διτ' της επαναστάσεως διασπάσθη ή ένότης τοδ' 'Ελληνισμού, τοδ' όποίου θεματοφύλαξ ήτο ή 'Οθωμανική άυτοκρατορία, διτ' νά μεταχειρισθώμεν τήν παραστατικήν φράσιν τοδ' Ιστοριογράφου και νομομαθοδ 'Αντωνίου Μομφερράτου.

'Ο Γερμανός καθηγητής Γ. Φ. Χέρτσμπεργ, κατά βάθος μελετήσας τό σύνολον της έλληνικής Ιστορίας άφίνει νά ύπονοήσωμεν διτ' ή ένότης διασπάται τό πρώτον διτ' της αποφάσεως περί καθορισμοδ της κυανολεύκου σημαίας.

Σημειώνει όλως ιδιαιτέρως τό γεγονός διτ' ή πρώτη έν 'Επιδαύρω 'Εθνική τών 'Ελλήνων συνέλευσις συνελθουσα κατά Δεκέμβριον τοδ' 1821, παραμέρισεν τόν Φοίνικα, τό σύμβολον της Φιλικής 'Εταιρείας, έπισημοποιήσασα τοιουτοτρόπως τήν ρήξιν μεταξύ τών βλέψεων τās όποίας είχεν ό 'Αλέξανδρος 'Υψηλάντης και τών νέων τάσεων αί όποίαι προέκυψαν από τό τμήμα της χώρας, εις τό όποιον είθισται νά βιδουν οι Ιστορικοί, τήν όνομασίαν της «κυρίως 'Ελλάδος».

'Ο Χέρτσμπεργ λέγει :

«Χαρακτηριστικόν έτι ήτο και ή έξωτερικώς έτι άποτόμως έκτελεσθεύσα νόν υπό της Συνελεύσεως ρήξις πρός τήν 'Εταιρείαν και τόν Δημήτριον 'Υψηλάντην, καταργηθέντος επισήμως τοδ' μελανοδ χρώματος και τοδ' φοίνικος τοδ' συμβόλου της 'Εταιρείας ταύτης. Νόν έκήρυξεν ή Συνέλευσις τό «κυανόλευκον» ως 'Ελληνικόν έθνικόν χρώμα, ό δέ φοίνιξ άντικατεστάθη έν τῆ, σφραγίδι τοδ' κράτους διτ' της γλαυκοδ της 'Αθηνάς. Εις τόν Δημήτριον 'Υψηλάντην χάριν γλίσχρου

συμβυβασμοῦ ἐδόθη ἡ προεδρεία τοῦ νομοθετικοῦ».

Σαφέστερος τοῦ Χέρτσβεργ, ὁ Ρουμάνος Ἀκαδημαϊκὸς Iorga, γράφει τὰ ἑξῆς :

«Τὸ σχέδιον τοῦ Ρήγα συνίστατο εἰς μίαν γενικὴν ἐξέγερσιν Κουτσοβλάχων, Ἀρχιπελάγους κλπ.

«Τὰ Σχολεῖα τοῦ Βουκουρεστίου καὶ Ἰασίου εἶχαν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐπίδρασιν ἀπὸ τὸ γαλλικὸν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος.

« Ἀληθῶς ἡ Ρωσσία ἀπὸ Αἰκατερίνης τῆς Δευτέρας (ἡ ὁποία ἐβάπτισεν Ἀλέξανδρον καὶ Κωνσταντῖνον τοὺς ἐγγόνους τῆς) ἐξεπροσώπει τὴν Βυζαντινὴν ἰδέαν. Ὁ Ὑψηλάντης εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπίδρασιν. Ἡ καταστροφή τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν θυσίαν τοῦ Πατριάρχου, ἡ ἀρνήσις τῶν Ρουμάνων νὰ βοηθήσουν, ἡ ἀδιαφορία τῶν Σλαύων, ἔγιναν ἀφορμαὶ νὰ λάβῃ ἡ Ἐπανάστασις ἄλλον χαρακτήρα. Τότε ἀπεβίωσε τὸ μεταβυζαντινὸν Βυζάντιον. Τοῦ Ὑψηλάντου τὸ πρόγραμμα δὲν ἦτο ἐθνικιστικόν. Ἀπεναντίας τοῦ Μαυροκορδάτου ἦτο. Ὁ Φοῖνιξ ἐσήμαινεν τὴν ἀνάστασιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἐχρησιάσθη ἡ ἐπίδρασις τῶν Πελοποννησίων, τοῦ ἐπαρχιακοῦ κλήρου, καὶ ἴσως καὶ τῆς νεολαίας ἡ ὁποία ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Δύσιν διὰ νὸ σχηματισθῆ ἔκ νέου ἡ Ἑλλάς». (1)

Ὡστε ὑπάρχουν οἱ φρονοῦντες ὅτι αἱ στιγμαὶ τῆς ἀναγεννήσεως, ἦσαν στιγμαὶ μιᾶς ἐνδοεθνικῆς πάλης μεταξὺ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάλης ἧς ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ταφῆ τὸ Βυζάντιον καὶ νὰ νικήσῃ ἡ ἑλλαδικὴ Ἑλλάς.

Τὰ πράγματα δὲν ἔχουν οὕτω.

Ὁ Ρήγας Φεραῖος πρόδρομος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἀλλ' οὐχὶ ἰδρυτῆς τῆς, ὁ Ρήγας τοῦ ὁποίου ὁ μαρτυρικὸς θάνατος πολὺ προηγείται τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐταιρείας, εἶχεν πράγματι δραματισθῆ διὰ τῆς ποιητικῆς φαντασίας του, ἕναν ἀγῶνα τῶν ἐν τῇ βαλκανικῇ ὀρθοδόξων λαῶν, ἀγῶνα τοῦ ὁποίου ὁδηγὸς θὰ ἦτο ὁ τίμιος σταυρὸς βαδίζων ἐναντίον τῆς ἡμισελήνου.

Αἱ σκέψεις τοῦ Ρήγα, ἀπετέλεσαν καὶ τὰς πρώτας σκέψεις τῶν ἰδρυτῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας.

Ἀλλὰ πολὺ γλήγορα εἰς τὰς τάξεις τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ σωματείου, ἐπεκράτησεν ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ὡς ἰδέα καλύπτουσα ὁμοδόξους λαοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἰσχυρὸν κράτος, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ.

Ὁ μὲν Ἀλῆ Πασσᾶς τῆς Ἡπείρου, ὄχι βεβαίως ὁμόδοξος ἡμῶν, ἀλλὰ ἐχθρὸς τοῦ Σουλτάνου καὶ ἀσκῶν τὴν ἐπιρροὴν του ἐπὶ ὀρθοδόξων Ἀλβανῶν δὲν ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ σέρβος στρατηγὸς Καραγεώργης προσεχώρησεν εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν, μνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεβέντη. Ἀλλὰ εἰσελθὼν εἰς τὴν Σερβίαν συνελήφθη καὶ ἐφονεύθη τὴν 12ην Ἰουνίου 1917. Δὲν κατέλειπε δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἠκολούθουν τὴν Ἐταιρείαν οἱ Σέρβοι.

Καὶ ὁ Ὑψηλάντης παραλαβὼν μόλις τῷ 1820, τὴν διοίκησιν τοῦ σωματείου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρυθῆ ἀπὸ τοῦ 1814, εὔρεν τὴν Ἐταιρείαν ἔχου-

(1) N, Iorga Byzance Après Byzance. Bucarest 1935 σελ. 242 καὶ ἐπόμενα.

σαν χαρακτηρὰ καθαρῶς ἑλληνικόν, δὲν εὔρεν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς οὐδὲ ἴχνη τῆς Βυζαντινῆς ἰδέας, καίτοι πράγματι ἐπίστευεν εἰς αὐτὴν, ὄχι τόσο ἐκ τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τῆς Ρωσικῆς κοινωνίας, ὅσον ἐκ πατρικῆς παραδόσεως. (1)

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωνσταντῖνος Ὑψηλάντης, ἡγεμὼν τῆς Μολδοβλαχίας καὶ τὴν Σερβικὴν ἐπανάστασιν εἶχεν βοηθήσει, καὶ εἰς τὴν ἐν ἔτει 1808 Ἰδρυσιν τῆς αὐτονομῆς Ἰονίου Πολιτείας εἶχεν συντελέσει διὰ τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἐπιδειξας ὁ Κωνσταντῖνος Ὑψηλάντης τὴν αὐτὴν συμπάθειαν καὶ πρὸς τοὺς Σέρβους καὶ πρὸς τοὺς Ἐπτανησίους, ἐφάνη μνήμων τῶν παραδόσεων τοῦ παλαιοῦ καὶ χριστιανικοῦ βυζαντινοῦ κράτους, ἀλλὰ ὁ υἱὸς του εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδαυίας ποτισθεὶς μετὰ πικρίας τῆς ἀδιαφορίας τῶν ὁμοδόξων λαῶν, καὶ βλέπων νὰ μένουν ἀναπάντητοι αἱ προκηρῦξεις τὰς ὁποίας πρὸς Σέρβους καὶ Ρουμάνους ἀπηύθυνεν, ἠσθάνθη, καὶ τὴν πρόσθετον πικρίαν, τὴν προελθοῦσαν ἐκ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατοῦ του, ἡ ἐπανάστασις ἀποτυχοῦσα ἐκεῖ, μὴ προλαβοῦσα δὲ κἂν νὰ ἐκραγῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει, σχοῦσα τὸ ἀτύχημα τῆς ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἀναστολῆς τῆς προελάσεως τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, μὴ ἐπικρατήσασα εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ Ἀρχιπέλαγος, μὴ ἔχουσα ὀριστικὰς ἐπιτυχίας ἐν Κρήτῃ, παρέμεινεν ἐπανάστασις τῆς κυρίως Ἑλλάδος, χωρὶς τοῦτο ὅμως νὰ πρέπη νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὀριστικὴ διαγραφή τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως.

Ἀποκρούομεν τὴν γνώμην ὅτι ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν ἔζη ἀκέραιος ὁ βυζαντινὸς ἑλληνισμὸς, καὶ ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῶν στρατιωτικῶν ἀτυχημάτων ποῦ ἀνεφέραμεν, ὁ τοπικισμὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἔθαψεν τὸ Βυζάντιον.

Ὅτε ἤρξατο ἡ ὑποδούλωσις δὲν κατεβλήθη παρὰ τῶν προσφύγων λογίων προσπάθεια πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ὑστεροφημίας τῆς πεσοῦσης αὐτοκρατορίας. Αὐτὸ θὰ ἦρηκ ἴνα γεννηθῆ σὺν τῷ χρόνῳ ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ ἡ συνειδήσις τῆς ἀξίας τῆς καὶ ἰδίως ἡ συνειδήσις ὅτι τὸ Βυζάντιον ἀπετέλη συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Iorga χαρακτηρίζει ὡς ἐγωῖστὰς τοὺς τότε Δυτικούς. Ἀναγνωρίζει ἀντιτουρκισμὸν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ ὁ ἀντιτουρκισμὸς τῶν δὲν εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν νεκρανάστασιν τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ 1463 ὁ Ἰσπανὸς Ροδρίγος d'Alavalo ἔγραφεν ὅτι οὔτε λόγος πρέπει νὰ γίνεταί περὶ ἐνὸς Ἑλλήνου αὐτοκράτορος φονευθέντος τὸ 1453 διότι ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ἀπὸ καιροῦ εἶχεν παραδοθεῖ εἰς τοὺς

(1) Ὁ Κ. Ὑψηλάντης εἶχεν ὀψιν τὴν πραγματοποίησιν τῶν προαιωνίων οὐρανοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ 1799 ἔγινεν ἡγεμὼν τῆς Μολδαυίας καὶ μετὰ τριστίαν καὶ τῆς Βλαχίας, Ὑπεστήριξεν τὴν ἐπανάστασιν τῶν Σέρβων καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς διαφυγῶν εἰς Ρωσσίαν προεκάλεσεν τὴν εἰσβολὴν τῶν Ρώσων εἰς τοὺς παραδουναβίους. Ἀπεβίωσεν ἐν Κιέβῳ τὸ 1816.

Δυτικούς. Πλήν τὸν ἐγώισμὸν ὃν καταλογίζει εἰς τοὺς Δυτικούς ὁ Ιοργα δύνανται τις νὰ καταλογίσῃ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας λογίους ὃν ἡ προσφυγικὴ ζωὴ περιορίσθη εἰς τὰς κλασικὰς μελέτας, εἰς μίαν δηλαδὴ πνευματικὴν προσφορὰν ἣς ὑπῆρχεν τότε μεγάλη ζήτησις.

Ἐν ἔτει 1455 ἀναφαίνεται τὸ πρόγραμμα τοῦ πάπα Καλιξτου τοῦ 3ου ὑποσχομένου νὰ ἐργασθῆ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως «ἣτις — κατὰ τὴν φράσιν του — δυστυχῶς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐξ ἀφορμῆς ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ»

Ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ποντίφηκος εἰς τί ἄλλο ἀπέβλεπεν εἰμὴ εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς Λατινικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκρατορίας; Ἀσφαλῶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοιούτων προθέσεων ὁ Βησσαρίων ἐν ἔτει 1470 προέβη εἰς ἐκκλησίαν πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων. Εἰς ἄλλο του δὲ κείμενον πιστεύει ὅτι ἕνας τοιοῦτος πόλεμος θὰ ἀπέβαινεν νικηφόρος.

Ὁ δὲ Χρυσολωρᾶς ὅστις ὑπῆρξεν νοσταλγικὸς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς πεσούσης αὐτοκρατορίας, περιορίσθη εἰς τὸ νὰ νοσταλγῆ, χωρὶς νὰ συμβάλῃ σοβαρῶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἱστορικῆς τῆς ἀνσμνήσεως. Τούλάχιστον ἔκαμε μίαν περιγραφὴν τῆς Κων(πό)λεως, ὅπως καὶ ὁ ἐκεῖθεν Δεσπότης Σαμουὴλ ἐξέδωσεν βιβλίον ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν, περιγράφων τὴν ἄλωσιν.

Ὁ Βυζαντινὸς Ἕλληνισμὸς εἶχεν ταφεῖ εἰς τὸν αὐτὸν ἄγνωστον τῆς Κωνσταντινουπόλεως λάκκον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ κατατέθη καὶ ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Βυζαντινοῦ Ἕλληνισμοῦ, κάποτε ἦτο προωρισμένη νὰ ἀνακύψῃ.

Ἰδῶμεν πότε ἔλαβεν χώραν ἡ ἀνέγερσις. Ὑπεράνω τοῦ ἀγνώστου τάφου τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος δὲν ἀπέμειναν, παρὰ ἡ ἐκκλησία προσεκτικώτατα φερομένη, καὶ λαϊκὰ ἄσμοιχα πλήρη θρηνώδους, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναβλύζουσι ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν ἐν ἀτυχίᾳ ἀνάλογα πρὸς αὐτὰ τὰ ὁποῖα σχηματίζει σήμερον ὁ πόνος τῶν ἐξορίστων τρώσων, θυμάτων ὅχι ξενικῆς κατακτῆσεως, ἀλλὰ θυμάτων τῆς ἀναρχίας εἰς τὴν ὁποῖαν ἤνοιξεν τὰς πύλας τῶν πόλεων, ἡ ἀπροσεξία τῶν τελευταίων νομίμων ἐν Ρωσίᾳ κλειδούχων.

Παραλλήλως πρὸς τὴν δημώδη ποίησιν οἱ τεχνίται σχεδιασται καὶ οἱ χαρακται τῶν αἰώνων τῆς τουρκοκρατίας, ἐσχεδιάζον ἀετοὺς δικεφάλους εἰς τὰ προϊόντα τῶν βιοτεχνιῶν των. Ἄλλ' ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ δικεφάλος ὅστις δὲν ἦτο καὶ ὄλω τῶν αὐτοκρατόρων τὸ σῆμα, υλοθετήθη μετὰ τὴν ἄλωσιν παρὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ὡς σύμβολον αὐτῆς. Ἐπομένως τὸ σχέδιον τοῦ δικεφάλου ἦτο καὶ κάτι τὸ σύγχρονον δια τοὺς σχεδιαστάς.

Ἀλλὰ ἄρα γε, ἀρκεῖ ἡ συνείδησις τοῦ ἠρώϊκοῦ θανάτου ἐνὸς αὐτοκράτορος, καὶ ἀρκοῦν οἱ δεκαπεντασύλλαβοι τῆς λαϊκῆς λύρας, διὰ νὰ ὀλοκληρωθῆ ἡ παράδοσις μιᾶς μακρᾶς ἱστορίας ἀναλόγου πρὸς τὴν βυζαντινὴν;

Εἰς τὰς φράσεις τῆς στοματικῆς ἀφηγήσεως τῶν χρόνων ἐκείνων, εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τί εἶχε γίνει τὸ Βυζάντιον τῶν Βλαχερνῶν, τί εἶχεν γίνει τὸ Βυζάντιον τῶν Ἰσαύρων;

Ἀνέμενον τὴν νεκρανάστασιν αὐτῶν αἱ Βυζαντιναὶ παραδόσεις.

Ἀλλὰ διὰ νὰ συντελεσθῆ τοῦτο ἐχρειάζετο Παπαρρηγόπουλος (1) καὶ Λάμπρος, καὶ διὰ νὰ ἀνακύψουν αὐτοὶ ἐχρειάζετο ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς.

Δὲν δύνανται νὰ βλαστήνῃ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν τὸ εὐγενὲς δένδρον τῆς ἐπιστήμης.

(1) Ὁ ἀείμνηστος Παῦλος Καρολίδης γράφει τὰ ἑξῆς:

«Πρῶτος ὁ γερμανὸς Ἰωάννης Zinkeisen ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Φαλμαράγερ ὃν ἠλεγξεν ἐσκέφθη νὰ γράψῃ πλήρη ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, μὲ βάσιν τὴν ἐνότητά. Ἐπαυσεν τότε νὰ θεωρεῖται τέρμα ἡ Ρωμαιοκρατία.

Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἰδίως ἡ ἱστορικὴ σχολὴ τοῦ Γίββωνος ἤρξατο κατανοοῦσα τὴν ἀξίαν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὸ μέγα ἔργον τοῦ ὁ Τσιγκάιζεν ἀλλὰ ἔθεσεν τὰ θεμέλια ἐφ' ὧν ἐβασίσθησαν οἱ Κάρολος Χόφφ, Γερβίνος, Κρουμπάχερ, Γουσταῖος Χέρτσεργ συγγράψας πλήρη «ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπὶ τοῦ δρου τούτου ὁ Καρολίδης ἔχει τὰς ἑξῆς ἀντιρρήσεις:

«Ὁ τε I. Τσιγκάιζεν καὶ ὁ Χέρτσεργ χρῶνται τῷ δρω «ἱστορία τῆς Ἑλλάδος» ἀκριβῶς διότι ὡς κέντρον καὶ ἀφετήριον τῆς ἱστορίας αὐτῶν λαμβάνουσι τὴν κυρίως Ἑλλάδα τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ κλασικὴν καὶ ἐκ ταύτης ἐπεκτείνοντες εἰς τὸν εὐρύτερον ὀρίζοντα τοῦ βυζαντινοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἀλλὰ κυρίως ἀσιατικοῦ Ἕλληνισμοῦ, ὁ Τσιγκάιζεν ποιεῖ τοῦτο, διότι κύριον ἔργον αὐτοῦ εἶναι ἡ διακρίνησις τῶν μετὰ τοῦ ζητήματος τῶν βαρβαρικῶν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα ἐπιδρομῶν συνθεομένων γεγονότων. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Χέρτσεργ.

... Ἄλλ' ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος χρῶμενος τῷ δρω «ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους» ἠθέλησε νὰ δώσῃ, εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ὄνομα ἐκφράζων ἀκριβῶς τὸ πνεῦμα, τὴν καθολικὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν κατὰ πλάτος σύμπαντος τοῦ Ἕλληνισμοῦ ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ καὶ τὴν ἐν πᾶσι τούτοις ἀδιάρηκτον ἐσωτερικὴν ἐνότητά.»

Ὁ δὲ Μ. Θ. Λάσκαρης ἀναφέρει δύο ἐπιστολάς τοῦ Ἀνδρέου Μουστοξύδη, λέγων σχετικῶς ὅτι ἐξ αὐτῶν «ἐν αἷς πλείστος γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ἑλληνομνήμονος, ἡ πρώτη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἑλληνοβενετὸν λόγιον Σπυρίδωνα Βελοῦδον. Ἡ δευτέρα ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Παπαρρηγόπουλον, ὃν ὁ Κερκυραῖος ἱστορικὸς συγκαίρει διὰ τὰς πραγματείας περὶ «Ρωμαίων πολιτεύματος ἐν Ἑλλάδι» (1846) καὶ περὶ τῶν «σλαβικῶν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις ἐποικήσεων» (1843). Περὶ τῆς τελευταίας ὁ Μουστοξύδης λέγει, ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Παπαρρηγόπουλος «ἀπεκατέστησε τὴν ἔνδοξόν μας καταγωγὴν». Ὁ Μουστοξύδης ἐν τῇ κολακευτικῷτάτη διὰ τὸν νεαρὸν τότε Παπαρρηγόπουλον ἐπιστολῇ ὀρθῶς διαβλέπει τὸν ἐξαιρετικὸν τάλαντον τοῦ Παπαρρηγοπούλου καὶ τὸν κρίνει ὡς τὸν καταλληλότερον νὰ ἱστορήσῃ τὰς ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς κατακτῆσεως τύχας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.»

Ἔχει κατὰ κανόνα ἀνάγκη τοῦ θερμοκηπίου τὸ ὅποιον καλεῖται κράτος, καὶ κράτος μὲ τὴν ἀποστολὴν νὰ ὑποβοηθῇ τὴν δρᾶσιν τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ κράτος προοδευτικὸν δὲν ἦτο ἡ Τουρκία τῶν παλαιῶν Σουλτάνων, παρ' ὅλας τὰς νεωτεριστικὰς προθέσεις πολλῶν ἐξ' αὐτῶν εἰς τοὺς ὁποίους συγκαταλέγεται καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητῆς, καὶ ὁ διαρκούσης τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως Τοῦρκος αὐτοκράτωρ Μαχμούτ ὁ Δεύτερος. (1)

Ἡ Τουρκικὴ ὁλότης ἦτο ὀπισθοδρομικὴ ἐξουδετεροῦσα τὰς προοδευτικὰς ἐνίων Σουλτάνων προθέσεις.

Δὲν παρασυρόμεθα ἀπὸ αἴσθημα σωβινισμοῦ μέχρι σημείου νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἐδῶ συντελεσθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἀνεκάλεσεν τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τὴν λήθη. Θὰ ἦτο τοῦτο ἀσέβεια πρὸς τὴν μνήμην τοῦ γερμανοῦ Ἰωάννου Τσιγκάιζεν, ὅστις πρῶτος ἀπεκατέστησεν τὴν μεσαιωνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμεν ὅτι ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1830 ἡμέρας καθ' ἣν τὸ πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου καθώρισεν τὰ ὅρια τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας, μέχρι σήμερον, ἡ ἐλληνικὴ διανόησις, ἡ διανόησις τῶν νεοελλήνων ὑπῆρξεν ἀπέναντι τῶν βυζαντινῶν παραδόσεων ἀσυγκρίτως περισσότερον προσεκτικὴ, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησαν οἱ λόγιοι τοῦ 1453 οἱ μεταβάντες εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν ἄλωσιν. Αὐτοὶ ἔθαψαν τὸ Βυζάντιον.

Δὲν πρόκειται νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν.

Ἀλλὰ καὶ δὲν παραδεχόμεθα τὸ λεγόμενον, ὅτι αὐτοὶ τότε ἐκόμισαν τὰς ἐλληνικὰς σπουδὰς ἐν τῇ Δύσει.

Ἡ Δύσις ἦτο ἤδη ἐνήμερος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς σοφίας. Προηγείται ἄλλωστε ἡ ἐποχὴ ἡ ἀναδείξασα τὸν Πετράρχην.

Πάντως ἡ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀφιξις ἐν Ἰταλίᾳ αὐτῶν τῶν κληθέντων «προσφύγων» λογίων, εἶναι ἕνας διανοητικὸς τῆς Εὐρώπης σταθμὸς.

Ἀλλὰ ὑπῆρξαν πάντες ἐλληνισταί, ἐλληνικὰ χειρόγραφα μετεκόμισαν ἐν τῇ Δύσει. Ἐξ ἄλλου καὶ ἂν ἤθελον δὲν θὰ ἠδύναντο ὑπὸ τὴν τότε ἀτμόσφαιραν τῆς Δύσεως, νὰ ἀποσπάσουν τὴν προσοχὴν τῶν ξένων λογίων πρὸς μελέτας Βυζαντινὰς.

Εἰς τὸ προσεχές θὰ συνεχίσωμεν,

Ν. Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

(1) Μαχμούτ Β' (1808—1839), ἦτο μεταρρυθμιστής. Τὸ 1822 ἐξολόθρευσεν τὸν Ἄλῃ Πασσᾶν τῆς Ἡπείρου καὶ τὸ 1826 ἐξόντωσεν τοὺς Γενισιάρους.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Στέφανος Στεφανόπουλος πρῶτον Ἰπουργὸς τῆς Ἐργασίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐξέδωκε πρὸ τινος τὴν πρῶτον τόμον ἐνὸς νέου περιοδικοῦ δάστου ἔργου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Κοινωνικὰ συστήματα καὶ φιλοσοφία» μελέτην ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς καταγωγῆς κοινωνικῶν τινῶν συστημάτων.

Εἰς τὸν πρῶτον, τὸν ἐκδοθέντα τόμον περιέχει τὰς φιλοσοφικὰς βάσεις τοῦ φιλελευθέρου ἀτομισμοῦ, τὸν Μαρξικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν σοσιαλισμὸν (ἱστορικὸς ὕλισμος—διαλεκτικὴ ἐξέλιξις) τὰς δυοιδιότητας καὶ διαφορὰς τοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ μαρξισμοῦ, τὴν φιλοσοφικὴν καταγωγὴν τοῦ φιλελευθέρου ἀτομισμοῦ καὶ μαρξικοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς μελέτης του.

Ὁ συγγραφεὺς γνωστός, γνωστότατος, ὡς πολιτευόμενος σπουδᾶσας ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ τῆς εἰρᾶν ἐτῶν πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιστήμης ἔχει συγγράψει καὶ σειρὰν ἄλλων μελετῶν οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς φύσεως αἱ ὁποῖαι δημοσιευθεῖσαι εὗρον εὐμενεστάτην ὑποδοχὴν καὶ προεκάλεσαν σοβαρὰς οἰκονομικὰς συζητήσας μετὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ πολιτικοῦ κόσμου.

Ἡδη ὁ κ. Στεφανόπουλος διὰ τῆς νέας αὐτοῦ μελέτης ἀναλύει τὰ κυριώτερα φιλοσοφικὰ συστήματα τῶν νεωτέρων χρόνων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας καὶ φρονεῖ ὅτι ὕψισθεν τῶν κοινωνικῶν συστημάτων εὐρίσκονται αἱ φιλοσοφικαὶ πεποιθήσεις τῶν ἰδρυτῶν αὐτῶν.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ὁ συγγραφεὺς ἀναλύει, μελετᾷ καὶ συγκρίνει τὰ συστήματα τοῦ φιλελευθέρου ἀτομισμοῦ καὶ μαρξικοῦ σοσιαλισμοῦ τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὡς πλήρως χρεωκοπημένα ἐνώπιον τῆς συγχρόνου σκέψεως, ἀποδεικνύει τὴν κοινὴν καταγωγὴν αὐτῶν καὶ διατυπώνει τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ τὰ ὁποῖα δίδουν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ ἐκτὸς τῆς μορφώσεως τοῦ συγγραφέως καὶ ὅλον τὸν ὑπέροχον καὶ ἀπόλυτα σύγχρονον ψυχικὸν αὐτοῦ κόσμον καὶ τὰς ἰδεολογικὰς του πεποιθήσεις.

Κατακρίνει τὴν ἐπιστήμην ὡς μὴ δυνηθεῖσαν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἐλπίδας αἱ ὁποῖαι ἐστηρίχθησαν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ προβάλλῃ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀμέσου ἀντικειμενικότητος ἐνῶ ἀντιθέτως ἐκτιμᾷ ἀπολύτως τὴν φιλοσοφίαν ὡς ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς. Ἀναγνωρίζει τὴν ἀπορραϊστικὴν συμβολὴν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιών εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἐξόψωσιν, τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν μεγάλην κοινωνικὴν ἀξίαν τῆς θρησκείας ἀποδεικνύεται ἔχθρος τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τονίζει ὅτι τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα δὲν εἶναι μηχανικόν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρακτικόν καὶ ἠθικόν καὶ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ δὲν εἶναι τὸ σπουδαιότερον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Διακηρύσσει δὲ ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἰδανικὴ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀπόλυτος εὐτυχία δέον νὰ προσπαθῶμεν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέρας μετὰ τῶν ἀνθρώπων δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος καὶ μεγαλυτέρας δυνατῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀρμονίας, «ἡ κοινωνικὴ δὲ εὐημερία δὲν δημιουργεῖται αὐτομάτως καὶ διὰ δυνάμεων ἐκτὸς ἡμῶν κειμένων ἀλλὰ εἶναι καρπὸς ἀδιακόπου ἐπεμβάσεως συνεχοῦς μερλήμης ἐπιμόνου προσπαθείας ἢ ἀνθρώπινη δὲ ζωὴ πρέπει νὰ ἐννοεῖται τελικῶς ὡς μία συνεχῆς καὶ ἀνευ τέρματος προσπάθεια.

Ἡ ὅλη μελέτη διακρίνεται διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς, διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν γνώσιν τοῦ θέματος διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν καλλιπέπειαν. Εἶναι ἀξία μελέτης διότι εἶναι μορφωτικὴ καθόσον ὁ συγγραφεὺς ἀριστα κατιοτισμένος ἐπιστημονικῶς διαπραγματεύεται τὸ θέμα, μὲ εὐχάριστον καὶ εὐληκτον ὕφος.

Σ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ

1. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Μειοῦται προσωρινῶς εἰς 30 δράμια ἡ μερίς τοῦ ἄρτου. Καλοῦνται οἱ κάτοχοι ραδιοφώνων νὰ δηλώσουν αὐτά. Ἀποδεσμεύονται ἑλληνικά ἐμπορικά πλοῖα
7. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Αἱ Ἰταλικά ἄρχαί Κατοχῆς ἀποφυλακίζουν 32 Ἑλληνας πολίτας. Ὁ κ. Πρωθυπουργός καταγγέλει ὅτι ἐτορπιλίσθη ὑπὸ τῶν Ἑγγλων γαλικὸν πλοῖον μεταφέρον ἀλευρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.
13. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν Σχολὴν ἀποδοκιμάζεται ὁ καθηγητὴς Μαντζούφας ὡς γαμβρός τοῦ μακαρίτου Μεταξᾶ.
14. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἀνακοινούται ὁ φόνος τοῦ Ἑγγλου ἀξιωματικοῦ Πρέστον ὃν οἱ καραμπινιέροι ἀνεκάλυψαν κρυπτόμενον εἰς Ἀθήνας. Ὁ φόνος προέκυψεν ἕνεκα συμπλοκῆς διότι οὗτος ἠθέλησεν νὰ διαφύγῃ. Ἀκυροῦνται αἱ ἀπολύσεις τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 4ης Αὐγούστου.
15. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Φθάνει εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ κ. Κλόντιους ὑπουργός τοῦ Ράιχ, προκειμένου νὰ μελετήσῃ τὴν οικονομικὴν εἰσοδὸν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς εὐρωπαϊκῆς οικονομίας.
16. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Διορίζονται ἑκκαθαριστικαὶ ἐπιτροπαὶ διὰ τὰς Ἀνωτάτας Σχολάς. Αὐξάνεται τὸ μῆρισμα τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου πολιτικῶν ὑπαλλήλων.
17. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Διάγγελμα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ λέγει ὅτι ὁ λαὸς καλεῖται εἰς τὸ καθῆκον καὶ ἡ μάχη τῆς γῆς δέον νὰ κερδηθῇ ἀπὸ τὴν στρατιάν τῶν γεωργῶν, Ἀφ' ἑτέρου ἀνακοινούται ὅτι ἡ ἐπισιτιστικὴ κατάστασις τῆς χώρας βαίνει ἱκανοποιητικῶς. Αὐξήσις εἰς τὰ εἰσητήρια τῶν τραμ. Ἀνακοινούται ὅτι οἱ πρόσφατοι ὑπὸ τῶν Ἑγγλων βομβαρδισμοὶ τοῦ Πειραιῶς ἐσημείωσαν 19 νεκρούς καὶ 29 τραυματίας.
20. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ ὑπουργός κ. Χατζημιχάλης ἐκπανάκωψας ἐκ Γερμανίας λέγει ὅτι ὁ ἄξων ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἐπισιτιστικῶς, ὡς καὶ δι' εἰσαγωγῆς μηχανημάτων καὶ εἰδῶν ἐμπορίου.
21. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Νέον διάταγμα περὶ πολυθυσίας κανονίζει ὅτι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὀργανισμῶν δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ἀποδοχὰς ἄλλας παρ' ὁμοίων ὀργανισμῶν ἢ ἀνωνόμων ἐταιρειῶν, ὑπερβαίνουσας τοῦ βασικοῦ τῶν μισθοῦ.
- Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἰατρούς, δικηγόρους, μηχανικοὺς ἐν γένει τοὺς ἀσκούντας ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, οἵτινες εἶναι διορισμένοι εἰς ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου ἢ Ὄργανισμῶν Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου. Ἐξαιροῦνται μόνον αἱ ἀμοιβαὶ δι' ἑκτακτὸν πνευματικὴν συνεργασίαν.
- Παρέχεται ἰσόβιος μηνιαῖα ἀποζημίωσις εἰς τοὺς πρώην προέδρους Δημοκρατίας ἢ Κυβερνήσεως.
- Ἐπίσης κανονίζονται αἱ συντάξεις Βουλευτῶν καὶ Γερουσιαστῶν.
23. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ κ. Λεωνίδας Τσιριγώτης διορίζεται ὑφυπουργός παρὰ τῇ Γενικῇ Διοικήσει Θεσσαλονίκης.

24. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Αἱ αὐξήσεις τῶν ἐργατῶν ἐξισοῦνται πρὸς τὰς τῶν ὑπαλλήλων.

25. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἀνακοινούται ἡ ἴδρυσις τῆς Ἑλληνογερμανικῆς Πιστωτικῆς Ἐταιρείας.

Ὁ κ. Γ. Πολυχρονόπουλος διορίζεται διευθυντὴς τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἀσφαλείας Γραφείου Ὑπουργοῦ.

27. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Τὸ προνόμιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ραδιοφωνικῶν σταθμῶν δίδεται εἰς τὴν Ἀνώνυμον Ἑλληνικὴν Ραδιοφωνικὴν Ἐταιρίαν.

Ἀπόλυσις τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Τσάτσου ὡς μὴ συμμορφωθέντος πρὸς διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Παρέχεται ἀμνηστία καὶ χάρις εἰς ποινὰς μέχρι φυλακίσεως 2 ἐτῶν ἐπιβληθείσας ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοδικείου.

28. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, καταθέτει εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου δύο στεφάνους εἰς μνήμην τῶν ἑλλήνων καὶ ἰταλῶν νεκρῶν. Κατὰ τὴν τελετὴν τὰς τιμὰς ἀπέδωσαν ἑλληνες χωροφύλακες καὶ ἰταλοὶ καραβινιέροι.

30. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισεν νὰ χορηγήσῃ εὐρείας ἀναστολὰς πρὸς ἀρραίωσιν τῶν φυλακῶν.

Διὰ διατάγματος ὀρίζεται ὅτι σπουδασταὶ ἀπεργαῶντες ὁμαδικῶς ἀποβάλλονται οἱ δὲ πρωτοστᾶται δύνανται καὶ νὰ ἐκτοπίζονται.

31. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἀρχεται εἰς τὰς συνοικίας ἡ δωρεὰν διανομὴ ὄσπριων.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ

3. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ Καγκελάριος Χίτλερ ὁμιλεῖ διὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀνατολικοῦ μετώπου. 2 1/2 ἑκατομμύρια οἱ μέχρι τοῦδε Ρῶσοι αἰχμάλωτοι.

6. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ Πρόεδρος Ρουβελτ συναντᾶται μετὰ τοῦ κ. Κερένσκυ. Ἡ Ἀμερικὴ φέρεται ἐπιδιώκουσα νέον ἐν Ρωσίᾳ καθεστῶς ἐν περιπτώσει πτώσεως τῶν Σοβιέτ.

9. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὑπογράφεται οικονομικὴ συμφωνία Γερμανίας καὶ Τουρκίας.

11. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Θεωρεῖται τερματισθεῖσα ἡ μεγάλη μάχη τῆς Ἀζοφικῆς, τῶν Ρώσων μὴ δυνηθέντων νὰ διασπᾶσουν τὸν Γερμανικὸν κλοιόν.

16. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Κατάληψις τῆς Ὀδησοῦ ὑπὸ τοῦ ἄξωνος.

Παραίτησις τῆς Ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως.

17. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἡ νέα Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις φαίνεται πολεμικὴ.

25. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ὁ Φύραρ δέχεται εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ τὸν Κόμητα Τσιάνο. Ἡ συνομιλία διεξάγεται ἐν τῷ πνεύματι τῆς συναδελφώσεως τῶν δύο λαῶν.

27. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Τὰ Σοβιέτ καταστρέφουν τὰ δημόσια κτίρια εἰς Μόσχαν καὶ Πετροῦπολιν.

28. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐορτάζεται ἡ ἐπέτειος τῆς εἰς Ρώμην πορείας τῶν Φασιστῶν. Ὁ κ. Μουσσολίνι τονίζει εἰς λόγον του ὅτι «διὰ τῶν δυνάμεων τῆς ἐπαναστάσεως θὰ συντριβῇ ὁ συνασπισμὸς τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐγωιστῶν».

Εἰδήσεις ἐκ Γαλλίας ἀναφέρουν ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ στρατοῦ τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Τῇ ἀξιώσει τῶν Γερμανῶν ἐδόθησαν ὁμηροὶ ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀγγλοφίλων καὶ τῶν κομμουνιστῶν.

29. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ. Γερμανικὴ ἀνακοίνωσις λέγει ὅτι ὁ Φύραρ ἀνέστειλε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄλλων ὁμήρων ἠτις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς ἀντίποινα τῶν ἐγκλημάτων τῆς Νάντης καὶ τοῦ Μπορτώ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

(ΑΘΗΝΑΙ, 84 Όδός Ακαδημίας Αριθ. τηλ. 32633)

**Ίδρυσις υπό του Συνδέσμου Βιομηχάνων και του Συνδέσμου
των εν Ελλάδι Ανωνύμων Εταιρειών**

Σκοπός της Σχολής είναι ή διά τακτικών μαθημάτων και διαλέξεων ειδική μετεκπαίδευσις των στελεχών της Βιομηχανίας, Βιοτεχνίας και των προς αυτά συγγενών παραγωγικών κλάδων, διά της παροχής γενικωτέρας οικονομικής, νομικής και τεχνικής μορφώσεως, προς έξυψωσιν της εν γένει επαγγελματικής ικανότητος αούτων. Επίσης και ή εκπαίδευσις προς μόρφωσιν προσώπων προοριζομένων διά τόν τελωνειακόν κλάδον του Υπουργείου των Οικονομικών, καθώς και ή μετεκπαίδευσις υπαλλήλων του αούτου κλάδου.

Η Σχολή λειτουργεί βάσει του Βασιλικού Διατάγματος της 27 Σεπτεμβρίου 1940 και του υπ' αριθ. 524 Νομοθετικού Διατάγματος της 25ης Σεπτεμβρίου 1941.

Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου **Επαμεινώνδας Χαρίλαος.**
Αντιπρόεδρος **Ανδρέας Χατζηκυριαάκος.**

Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου: Εύαγγελος Ιατρίδης, Διευθυντής Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, Π. Παπατσώνης, Διευθυντής Υπουργείου Οικονομικών, Μιχ. Ρινόπουλος, Νομικός Σύμβουλος του Συνδέσμου Ανωνύμων Εταιρειών, Λουκάς Κανακάρης Ροθφορ, πρώην υπουργός, Ιωάννης Τερζάκης, πρώην Πρόεδρος του Συνδέσμου Βιομηχάνων, Αντώνιος Φιξ, Βιομήχανος, πρώην βουλευτής.

Η φοίτησις προς απόκτησιν πιστοποιητικού σπουδών είναι διετής.
Η φοίτησις προς απόκτησιν πτυχίου είναι τριετής.

Διά την έγγραφήν εν τή Σχολή δέον να υποβληθούν :

1ον) πιστοποιητικόν εμφαίνον τουλάχιστον δεκαετείς έγκυκλους σπουδάς ή τοιαύτας εις πρακτικήν επαγγελματικήν Σχολήν,
2ον) πιστοποιητικόν εμφαίνον διετή προϋπηρεσίαν εις βιομηχανικήν ή βιοτεχνικήν επιχείρησιν.

(Ο όρος βιομηχανική επιχείρησις χρησιμοποιήθη εις ένδειξιν του κυρίως σκοπού εις τόν όποιον απέβλεψεν ή ίδρυσις, και ή λειτουργία της Σχολής, άλλ' έκ τούτου δέν αποκλείεται να δοθη εις τόν όρον τοότον εύρεία, και όχι στενή έννοια, δηλονότι και τραπεζιτική ή ασφαλιστική και έν γένει πάσα έμπορική επιχείρησις έξυπακούεται υπό τόν όρον βιομηχανική επιχείρησις.)

Οι έχοντες άπολυτήριον γυμνασίου ή άλλης Ισοτίμου μέσης Σχολής, διά την έν τή Σχολή έγγραφήν δέον να υποβάλωσι τό άπολυτήριόν των τοότο, απαλλασόμενοι της υποχρέωσεως να υποβάλουν και πιστοποιητικόν εμφαίνον τουλάχιστον δεκαετείς έγκυκλους σπουδάς ή τοιαύτας εις πρακτικήν επαγγελματικήν Σχολήν, όφείλουσιν όμως να συνυποβάλωσιν τό πιστοποιητικόν τό εμφαίνον διετή προϋπηρεσίαν εις βιομηχανικήν ή βιοτεχνικήν επιχείρησιν.

Οί ύπηρετούντες εις τόν τελωνειακόν κλάδον του ύπουργείου των Οικονομικών δύνανται να έγγραφώσιν έν τή Σχολή προσάγοντες έκτός του πιστοποιητικού δεκαετών σπουδών ή του άπολυτηρίου γυμνασίου και πιστοποιητικόν διετούς προϋπηρεσίας εις τόν τελωνειακόν κλάδον, αντί του πιστοποιητικού διετούς προϋπηρεσίας εις βιομηχανικήν ή βιοτεχνικήν επιχείρησιν.

Η Σχολή χορηγεί πιστοποιητικόν σπουδών ή πτυχίον,

Κατά την διάταξιν της παραγράφου 4 του άρθρου 21 του όργανισμού της Σχολής (τήν προστεθείσαν υπό του άρθρου 3 του νομοθετικού διατάγματος υπ' αριθμόν 524 της 25 Σεπτεμβρίου 1941) πτυχίου δύνανται να τύχωσιν μόνον οι κεκτημένοι τό άπολυτήριον γυμνασίου ή άλλης Ισοτίμου μέσης Σχολής, έκ των άκολουθησάντων πλήρεις τās σπουδās της Σχολής.

Οι έξ αυτών μη κεκτημένοι τό άπολυτήριον τοότο δικαιούνται μετά διετείς μόνον σπουδās να τύχωσι του πιστοποιητικού σπουδών της Σχολής.

Κατά τό άρθρον 4 του προμνησθέντος υπ' αριθμόν 524 νομοθετικού διατάγματος, ό κάτοχος του πτυχίου της Σχολής μετ' άπολυτηρίου γυμνασίου ή άλλης Ισοτίμου Σχολής προτιμάται μεταξύ Ισοτίμων κατά τόν διορισμόν εις θέσιν υπαλλήλου του Τελωνειακού κλάδου του Υπουργείου των Οικονομικών ή κατά την προαγωγήν εις την όποιαν κατά τούς Ισχύοντας περί προσόντων νόμους διορίζονται ή προάγονται οι κεκτημένοι άπολυτήριον γυμνασίου.

Αφ' ατέρου ό Σύνδεσμος των Έλλήνων Βιομηχάνων και Βιοτεχνών διά της υπ' αριθ 5137 της 30 Αυγούστου 1940 αποφάσεως αούτου αναγνωρίζει εις τό πτυχίον των άποφοίτων της Σχολής Βιομηχανικών Σπουδών, την αξίαν πτυχίου άνωτέρας Σχολής. Εις δέ τό πιστοποιητικόν σπουδών την αξίαν πτυχίου μέσης σχολής.

Ο Σύνδεσμος Βιομηχάνων αναγνωρίζει εις τόν κάτοχον του πτυχίου ή του πιστοποιητικού, τό δικαίωμα όπως όσάκις κρίνεται ή προαγωγή του έν τή επιχείρησει εις ήν εργάζεται, προτιμάται ό κάτοχος του πτυχίου ή του πιστοποιητικού από άλλον υπάλληλον έχοντα Ικανότητα Ισην. Τό αούτό δέ δικαίωμα αναγνωρίζεται προκειμένου περί διορισμού εις βιομηχανική ή βιοτεχνική επιχείρησις. Ο κάτοχος του πτυχίου ή του πιστοποιητικού προτιμάται άλλων υποψηφίων Ισης Ικανότητος.

Μ Α Θ Η Μ Α Τ Α

Μαθήματα 1ου έτους	Μαθήματα 2ου έτους	Μαθήματα 3ου έτους
Πολιτική Οικονομία	Πολιτική Οικονομία	Βιομηχανική Πολιτική
Εγκυκλοπαίδεια Δικαίου	Οικονομική των Επιχειρήσεων.	Βιομηχανική και εργατική νομοθεσία.
Λογιστική	Λογιστική	Φορολογικόν Δίκαιον και νομοθεσία
Βιοτεχνική και Βιομηχανική Ιστορία.	Δημοσιονομία και Στατιστική	Τελωνειακή νομοθεσία
Χημεία	Φορολογικόν Δίκαιον και Νομοθεσία	Δασμολογική νομοθεσία, δασμολόγιον και στοιχειά οικονομικής γεωγραφίας
	Βιομηχανική και εργατική νομοθεσία.	Οργάνωσις Γραφείων και Οργάνωσις παραγωγής
	Εμπορευματολογία	Εμπορευματολογία
		Μηχανολογία.

*Ορα συνέχειαν εις τās επομένας σελίδας)

ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Βιομηχανική Πολιτική : Έπαμεινώνδας Χαρίλαος και Άνδρέας Χατζηκυριάκος
πρώην ύπουργοί.

Βιομηχανική και Έργατική Νομοθεσία : Στέφανος Στεφανόπουλος, πρώην ύ-
πουργός.

Βιοτεχνική και Βιομηχανική Ίστορία : Σπύρος Μαλάμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπι-
στημίου τοῦ Άμβούργου.

Δίκαιον Φορολογικόν και Νομοθεσία : Γεώργιος Κοφινάς, πρώην ύπουργός,

Δασμολογική νομοθεσία, Δασμολόγιον και στοιχεία Οικονομικής Γεωγραφίας :
Π. Παπατσώνης, Διευθυντής Ύπουργείου Οικονομικῶν.

Δημοσιονομία και στατιστική : Γεώργιος Κοφινάς.

Έγκυκλοπαίδεια Δικαίου : Κ. Σημαντήρας, Δικηγόρος.

Εμπορευματολογία : Έλευθέριος Συνοδινός Χημικός Έπιθεωρητής τοῦ Γενικοῦ
Χημείου τοῦ Κράτους, και Ζήσης Ψιδῶτας, Χημικός.

Εμπορευματολογική Μηχανολογία : Εὐγένιος Άποστολόπουλος, διπλωματοῦχος
τοῦ Πολυτεχνείου Στουγάρδης, Διευθυντής τῶν Μηχανουργείων τῆς Σιβι-
τανίδειου Σχολῆς.

Λογιστική και Τεχνική τῶν Συναλλαγῶν : Στράτος Παπαϊωάννου, Καθηγητής τῆς
Πρωτοτύπου Έμπ. Σχολῆς Άθηνῶν και τέως παρά τῇ Άνωτάτῃ Γεωπονικῇ
Σχολῇ.

Οικονομική Έπιχειρήσεων : Δημήτριος Κόλιας, διδάκτωρ τῶν Οικονομικῶν Έ-
πιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Μονάχου, ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ύπουρ-
γαίου Οικονομικῶν.

Όργάνωσις Γραφείων και Όργάνωσις Παραγωγῆς : Εὐγένιος Άποστολόπουλος.

Πολιτική Οικονομία : Θεόδωρος Χριστίδης, Τμηματάρχης τοῦ Έμπορικοῦ Έπιμε-
λητηρίου, Ίωάννης Πεσματζόγλου, Δικηγόρος, και Σ. Μαλάμος.

Τελωνειακή Νομοθεσία : Ίωάννης Φράγκος, Τμηματάρχης Ύπουργ. Οικονομικῶν.

ΤΑΜΕΙΑΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Υποχρεώσεις Πρωτοετοῦς Σπουδαστοῦ : Έγγραφή εἰς τὴν Σχολὴν δρχ. 100
Δίδακτρα ὀλοκλήρου Έτους > 700
Έγγραφῆς εκπαιδευτικὰ τέλη > 35
Εἰς τὸ ποσὸν τῶν 100 και τῶν 700 δρχ. προστίθενται ἀστικὰ τέλη χαρτοσήμου.

Υποχρεώσεις Δευτεροετοῦς Σπουδαστοῦ : Έγγραφή εἰς τὴν Σχολὴν δρχ. 100
Δίδακτρα ὀλοκλήρου Έτους > 700
Πρόαγωγῆς εκπαιδευτικὰ τέλη > 28
Τέλη έγγραφῆς εἰς τὸ δεύτερον Έτος > 35
Εἰς τὸ ποσὸν τῶν 100 και τῶν 700 δρχ. προστίθενται ἀστικὰ τέλη χαρτοσήμου.

Υποχρεώσεις Τριτοετοῦς Σπουδαστοῦ. Όμοια ἀπολύτως πρὸς τὰς τοῦ
Δευτεροετοῦς.

Υποχρεώσεις ἀποφοίτου : Τέλη ἐκδόσεως πτυχίων 42 δρχ.
Τὸ δικαίωμα ἐκδόσεως πιστοποιητικοῦ ἢ πτυχίου καθορισθῆσεται βραδύτερον
ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Έν ἀρχῇ ἐκάστου Έτους τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Σχολῆς θέλει κα-
θορίζει και σειρὰν διαλέξεων ἐκ μέρους διακεκριμένων παραγόντων τῆς οἰκο-
νομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, ὡς και διδακτικὰς ἐπισκέψεις ἐργοστασίων.

*Ωραι διδασκαλίας: Μεταξὺ 4 1)2 και 7 τοῦ ἀπογεύματος.

*Ενιαύσιοι ἐξετάσεις εἰς τὸ τέλος ἐκάστου Έτους.

Έγγραφαί ἐνεργοῦνται καθ' ὅλα τὰ ἀπογεύματα ἀπὸ 5ης μέχρι
7ης και ἡμισείας, εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Άκαδημίας 84 γραφεῖα τῆς Σχολῆς.

Τὸ Άκαδημαϊκὸν Έτος 1940—1941, καθ' ὃ δὲν ἐλειτούργησεν ἡ Σχολή, θεω-
ρεῖται ἀπωλεσθέν.

Οἱ κατὰ τὰς περιστάσεις λόγου χάριν έγγραφὰς τοῦ Όκτωβρίου έγγραφέν-
τες ὡς πρωτοεταῖς θὰ ἀκολουθήσουν μετὰ τοὺς ἤδη ὡς πρωτοεταῖς έγγραφομένους
τὰ μαθήματα τοῦ πλήρους ἀκαδημαϊκοῦ Έτους 1941—1942.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τοὺς ἀκολουθήσαντας μαθήματα πρώτου Έτους κατὰ τὸ
Έτος 1939—1940. Όσοι ἐξ αὐτῶν π ρ ο ἡ χ θ η σ α ν ἢ θὰ προαχθοῦν ἤδη εἰς δευ-
τεροεταῖς, θὰ ἀκολουθήσουν τὰ μαθήματα δευτεροετῶν καθ' ὅλον τὸ ἀκαδημαϊ-
κὸν Έτος 1941—1942.

Οἱ δὲ μέλλοντες ἤδη δι' ἐξετάσεων ἢ συμπληρωματικῶν τοιούτων νὰ εἰ-
σέλθουν εἰς τὸ τρίτον Έτος, θὰ ἀκολουθήσουν πλήρως αὐτὸ.

Αἱ λόγῳ τῶν περιστάσεων διαταγαί περὶ διαιρέσεως τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ
Έτους, εἰς δύο εἰκονικὰ Έτη σπουδῶν ἀφορῶσαι ἄλλας σχολὰς, δὲν περιλαμβάν-
ουν και τὴν ἡμετέραν.

(Εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας δημοσιεύονται αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν Σχολὴν ἐγκύκλιοι)

Ἄμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 574 νομοθετικοῦ διατάγματος ὁ κ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς ἐδηροστήθη νὰ ἀπευθύνῃ τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον ἔχουσαν οὕτω :

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Πρὸς τὰς Τελωνειακὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους.

Τυχάνει γνωστὸν ὑμῖν ὅτι ἀνέκαθεν ἀνησχόλησε τὸ Ὑπουργεῖον τὸ ζήτημα τῆς μετεκπαιδύσεως τῶν νεωτέρων τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, θεωρηθὲν ὡς ζήτημα ἐκ τῶν ἀμεσῶν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὴν ποιοτικὴν ἐξύψωσιν τοῦ σπουδαίου τούτου κλάδου τῆς Διοικήσεως. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἴσχυσε τὸ σύστημα τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν μετὰ ὀρισμένην χρονικὴν περίοδον ὑπηρεσίας εἰς ἐξετάσεις πρὸς ἀπόκτησιν πτυχίου Τελώνου, ἀλλὰ τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἐκρίθη ἀρκούντως ἐξυπηρετικὸν τοῦ σκοποῦ ἐξελιχθὲν σὺν τῷ χρόνῳ μᾶλλον εἰς ἀπλοὺν τύπον. Ὡς ἀριστον σύστημα ἐθεωρήθη πάντοτε ἡ δημιουργία ἐιδικῆς Σχολῆς, ὅπου μετὰ φοίτησιν ἐπὶ ὀρισμένον διάστημα καὶ ἐπιτυχῆ δοκιμασίαν θ' ἀπακτᾶτο πτυχίον ἀποτελοῦν ὄντως βᾶσιμον τεκμήριον τῆς κτήσεως ἀναγκαίων τεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Ἄν οὐδέποτε ἐπραγματοποιήθη τὸ σχέδιον τοῦτο, ὀφείλαται κυρίως εἰς τὸ ὅτι τὸ πρᾶγμα προσέκρουε διαρκῶς εἰς οἰκονομικὰς δυσχεραίας.

Ἡδὴ ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς πρὸς βελτίωσιν τοῦ τελωνειακοῦ κλάδου ἐπέτυχεν συνδυασμὸν ἐξασφαλίζοντα τὴν ἀθάπτον δημιουργίαν τῆς τόσον ἐπιθυμητῆς Σχολῆς. Ἀπὸ ἐτῶν ἐλειτούργει λίαν ἐπιτυχῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχανῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωτάτων Ἐταιρειῶν Ἰδρυθεῖσα Σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν, λαβόντες ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συναφῆ πρὸς τὰ ἐνδεικνυόμενα πρὸς παρακολούθησιν καὶ πορὰ τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, οὕτως ὥστε διὰ καταλλήλου προσαρμογῆς καὶ διαρρυθμίσεως νὰ ἐπιτευχθῆ εὐκόλως συνδυασμὸς ἐπιτυχῆς, εἰσηγήθημεν τὸ κατωτέρω κοινοποιούμενον Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 524 τὸ δημοσιεύθην εἰς τὸ φύλλον 325 (τεύχος Α') τῆς 1 Ὀκτωβρίου ἄ. ἔ. τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δι' οὗ ἐπιφέρονται αἱ δέουσαι τροποποιήσεις εἰς τὸ Ἰδρυτικὸν τῆς Σχολῆς Διάταγμα, ἀπέρχεται δ' οὕτω ἡ σύμπτυξις τῆς ὑφισταμένης Σχολῆς πρὸς τὴν Ἰδρυομένην νέαν Ἀνωτέραν τοιαύτην, οὕτως ὥστε ἐφεξῆς ἡ Σχολὴ ν' ἀποβλέπῃ εἰς σπουδὰς τόσον Βιομηχανικὰς ὥσον καὶ Τελωνειακὰς.

Ἐμεριμνήσαμεν πρὸς αὐτὴν ὅπως ἡ εὐδόκιμος εἰς αὐτὴν φοίτησις τῶν Τελωνειακῶν ὑπαλλήλων ἐξασφαλίζῃ ὡς εἶναι εὐλόγον εἰς τούτους ὀρισμένα εὐεργετήματα περὶ τὴν κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν προαγωγὴν τῶν μεταξὺ συναδελφῶν ἴσα ἐχόντων προσόντα. Ὁμοίως ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν προσώπων ἐπιθυμούντων νὰ προσληφθῶσιν εἰς τὸν τελωνειακὸν κλάδον ἀποτελεῖ διὰ ταῦτα εὐνοϊκὴν προϋπόθεσιν προτιμήσεως μεταξὺ ὁμοτίμων, πρὸ παντὸς ὅμως ἀποβλέπομεν εἰς τὸν κύριον σκοπὸν, τοῦ ἐμπλουτισμοῦ τῶν νέων ὑπαλλήλων δι' ἀπαραίτητου συστηματικῆς μαθήσεως περιλαμβανομένης χωρὶς ὑπερβολικῶν φάσεων τ' ἀπαραίτητα διὰ καλὴν σταδιοδρομίαν ἐπιστημονικὰ καὶ πρακτικὰ ἐφόδια. Ἡ τοιαύτη δὲ φοίτησις θ' ἀποτελῆ συνάμα χρήσιμον προκείμενον, διὰ τοῦς ἐπιθυμούντας νὰ παρακολουθήσωσιν παραλλήλως πανεπιστημιακὰς σπουδὰς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, παραγγέλλομεν, ὅπως οἱ προϊστάμενοι ἐκάστου Τελωνεῖου ἀνακοινώσωσιν εὐρέως μεταξὺ τοῦ ὑπ' αὐτοῦς προσωπικοῦ τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον. Διὰ τὴν ἐφετινὴν περίοδον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περὶ τὰς μετακινήσεις δυσχεραίων, καλοῦνται μόνον οἱ ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις ὑπηρετοῦντες, ὅπως δηλώσωσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὑπηρεσιακῶς, κατὰ πόσον ἐπιθυμοῦσι τὴν συμμετοχὴν τῶν.

Ἀπὸ δὲ τοῦ προσεχὸς σχολικοῦ ἔτους, ἐλπίζεται ὅτι αἱ συνθήκαι θὰ ἐπιτρέψωσιν, ὅπως κατ' Ἰούλιον ἐκάστου ἔτους δηλώσῃ πάντες, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ὑπηρετῶσιν τὴν περὶ φοιτήσεως εἰς τὴν Σχολὴν ἐπιθυμίαν τῶν, μεταξὺ δὲ τούτων

θὰ προκρίνηται ὀρισμένος ἀριθμὸς ὑπαλλήλων, δι' οὓς ἐφόσον ὑπηρετοῦσι μακρὰν τῆς περιφέρειας Ἀθηνῶν, θὰ λαμβάνηται πρόνοια ἀποσπάσεως τῶν παρὰ τῇ Διευθύνσει Τελ. Πειραιῶς πρὸς διευκόλυνσιν τῶν σπουδῶν τῶν:

Ἐκτὸς τοῦ κειμένου τοῦ προσφάτου Ἀναγκ. Νόμου παρατίθενται κατωτέρω καὶ χρήσιμα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ παλαιοῦ Διατάγματος τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς Σχολῆς, ἵνα λάβητε γνῶσιν καθὼς καὶ ἄλλαι χρήσιμοι πληροφορίες.

Πλείονες πληροφορίες περὶ τῆς διδακτέας ὕλης καὶ τῆς ἀνά τὰ ἔτη τῆς φοιτήσεως κατανομῆς αὐτῆς θέλουσι παρρησεθῆ ὑμῖν ἐν καιρῷ Ὡς πρὸς τὰς ὥρας τῆς διδασκαλίας ἐπειδὴ αὐταί, ἀντὶ νυκτερινῶν, ἀναγκαστικῶς ἐφέτος λόγω τῶν συνθηκῶν, θὰ ὦσιν ἀπογευματιναί, ἐλήφθη μέριμνα παροχῆς πάσης διευκολύνσεως εἰς τοὺς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τυχόν ἀνησχολημένους κατὰ τὰς ὥρας ταύτας

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1941,

Ὁ Ὑπουργὸς
Σ. ΓΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ

Ἐπακολουθεῖ δὲ τῆς ἐγκυκλίου ἡ κοινοποίησις τοῦ διατάγματος ἔχοντος οὕτω :

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 524.

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1940 Βασιλικοῦ Διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 2 Μαΐου 1941 Ν. Δ. «περὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ὑπουργῶν καὶ ἄλλων διατάξεων» ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

1) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1940 «περὶ ὀργανώσεως Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Βιομηχανικῶν Σπουδῶν ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Βιομηχανῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωτάτων Ἐταιρειῶν Ἰδρυθεῖσα Εἰδικὴ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ περιλαμβάνουσα κύκλον σπουδῶν μέσης καὶ ἀνωτέρας βιομηχανικῆς μορφώσεως καὶ φερουσα τὸν τίτλον «Σχολὴ Ἀνωτέρων Βιομηχανικῶν Σπουδῶν» ἐδραῖται ἐν Ἀθήναις.

2) Ἐν τῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος προστίθενται τὰ ἑξῆς : «Ἐπίσης καὶ ἡ ἐκπαίδευσις πρὸς μόρφωσιν προσώπων προοριζομένων διὰ τὸν Τελωνειακὸν κλάδον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καθὼς καὶ ἡ μετεκπαίδευσις ὑπαλλήλων τοῦ αὐτοῦ κλάδου».

Ἐν τῷ τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προστίθενται τὰ ἑξῆς : «καθὼς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Διευθύνσεις Τελωνεῶν)»

Εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 ἡ φράσις «Σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς φράσεως «Σχολὴ Ἀνωτέρων Βιομηχανικῶν Σπουδῶν».

Ἄρθρον 2.

Τὸ ὑπὸ στοιχ. δ' τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«δ) ἔξ ἐνδὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ὑπουργοῦ μεθ' ἐνδὸς ἀναπληρωματικοῦ τοιοῦτου»

Ἄρθρον 3.

Ἐν τῷ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος προστίθενται :

«Οι βάσει των ανωτέρω προσόντων έγγραφόμενοι δικαιούνται να ακολουθήσουν σπουδές μόνον προς λήψιν του πιστοποιητικού σπουδών της Σχολής. Διά την λήψιν πτυχίου απαραίτητον το απόλυτήριον Γυμνασίου ή άλλης Ισοτίμου μέσης Σχολής».

Άρθρον 4.

Μετά το άρθρον 29 του αὐτοῦ Β. Διατάγματος προστίθεται άρθρον 30 ἔχον ὡς ἑξῆς :

«Ὁ κά'οχος πτυχίου τῆς Σχολῆς μετ' ἀπολυτηρίου Γυμνασίου ἢ ἄλλης Ισοτίμου Σχολῆς προτιμάται μεταξὺ Ισοτίμων κατὰ τὸν διορισμὸν εἰς θέσιν ὑπαλλήλου τοῦ Τελωνειακοῦ κλάδου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ κατὰ τὴν προαγωγὴν εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τοὺς ἰσχύοντας περὶ προσόντων νόμους διορίζονται ἢ προάγονται οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Γυμνασίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1941

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ἄφ' ἑτέρου ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνικῶν Βιομηχανικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1941 ἐγκυκλίου αὐτοῦ, ἐκοινοποίησεν πρὸς τοὺς κ. κ. Βιομηχανοὺς τὰ ἀκόλουθα :

«Μετ' ὄλως ἰδιαιτέρας ἱκανοποιήσεως φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι ἢ παρὰ τοῦ Συνδέσμου ἀπὸ τριετίας ἰδρυθεῖσα Σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν, ἀνεγνωρίσθη διὰ προσφάτου Νομοθετικοῦ Διατάγματος (25 Σ)βρίου 1941. Ἐφημ. Κυβερνήσεως τεύχος Α' ἀρ. φυλλ. 325) ὡς ἀνωτέρα Σχολὴ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος ἤδη ἐμπιστεύεται τὴν ἐκπαίδευσιν ὡς καὶ τὴν μετεκπαίδευσιν τῶν στελεχῶν τοῦ Τελωνειακοῦ κλάδου.

Τὰ ἐν τῷ προγράμματι τῆς Σχολῆς μαθήματα ἐθεωρήθησαν ὡς ἐξ ἴσου συντελοῦντα εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν στελεχῶν τῆς βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας ὡς καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ τελωνειακοῦ κλάδου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.»

Περαιτέρω ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἀναλύει τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 524 νομοθετικοῦ διατάγματος. Καταλήγει δὲ Σύνδεσμος λέγων διὰ τῆς ἐγκυκλίου, ὅτι ἢ ἀπὸ Αὐγούστου τοῦ 1940 ἀναγνώρισις τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ ἰδρύσαντος αὐτὴν Συνδέσμου, ἀπετέλεσεν πρόλογον τῆς ἤδη γενομένης ὑπὸ τοῦ Κράτους τιμητικῆς ἀναγνώρισεως διὰ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τοῦ ὑποῦντος τὸ ἐπίπεδον τῆς Σχολῆς.

Ἡ δὲ ὑπ' ἀριθμὸν 7607 Ἐγκύκλιος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου ἔχει οὕτω :

«Τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν φέρει εἰς γνῶσιν τῶν Ἐμπορικῶν καὶ Βιομηχανικῶν Ἐπιχειρήσεων τῆς περιφέρειας του, μετὰ τὴν παράκλησιν κοινοποιήσεως πρὸς ἅπαν τὸ προσωπικὸν αὐτῶν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 524 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἡ Σχολὴ Βιομηχανικῶν Σπουδῶν προήχθη εἰς «Σχολὴν Ἀνωτέρων Βιομηχανικῶν Σπουδῶν».

Ἀναλύουσα δὲ τὸ διάταγμα ἡ ἐγκύκλιος αὕτη προσθέτει τὰ ἑξῆς : «Διὰ τοῦ νέου τούτου Νομοθετικοῦ Δι'τος καὶ διὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ προαγωγῆς τῆς Σχολῆς, προσλαμβάνει αὕτη εἰς σπουδαιοτέραν σημασίαν ἐν τῇ καταβαλλομένῃ γενικῇ προσπάθειᾳ διὰ τὸν καταυτισμὸν οὐχὶ πλέον μόνον στελεχῶν διὰ τὰς βιομηχανίας, τραπεζιτικὰς καὶ ἐμπρικός ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν στελεχῶν τοῦ δημοσιο-ὑπαλληλικοῦ κλάδου.

Τὸ Ἐπιμελητήριον συνιστᾷ ὄλως ἰδιαιτέρως εἰς τὰς διαφόρους Ἐπιχειρήσεις ὅπως παροτρύνουν τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῶν ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τὴν Σχολὴν Ἀνωτέρων Βιομηχανικῶν Σπουδῶν.»

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά καὶ Ἀποθεματικά Δραχ. 1.205.000.000
Καταθέσεις (τῇ 30 Ἰουνίου 1941) , 11.975.000.000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις
Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Πατησίων 30 α Τηλεγρ. Δι'σιν «ΟΣΤΕΛΕΡΚΟ»
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ : Ὁδ. Ὁρφέως (Ροῦφ) ΤΗΛΕΦΩΝΑ : { 24.181 Γραφεῖα
563.313 Ἐργοστάσιον

Προϊόντα

Ἐνεργεῖς ἀποχρωστικὸς ἀνθραξ δι' Οἰνοποιάν, Ἀμυλοσάκχαρον, Ζαχαροποιάν, Ἐλαιουργίαν, Πυρηνελαιουργίαν, Σπορελαιουργίαν κλπ.
Κόλλαι, Σάπωνες, Διπλάσματα, Τροφὰι ζώων.

ΜΕΤΑΕΟΨΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ Η "ΧΡΥΣΑΛΙΣ", ΣΤΥΛ. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Κεφάλαιον ὀλοσχερῶς κατ'ἴνον Δρ. 50.000.000
Κεφάλαια Ἀποθεματικά » 19.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ : Ἐν Ἀθήναις Πισδονίφτη καὶ ἐν Γουμνίτση (Μακεδονίας)
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗ : Χονδρικῆς πωλήσεως Μητροπόλεως 48.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ : Ταχυδρομ. Γραμματ. 68 Τηλεγρ. Μεταξοχουσαλις Ἀθήνας
ΤΗΛΕΦΩΝΑ Ἐργοστ. Πισδονίφτη ἀρ. 81-951-81-952 Ἀποθήκης 20-248

ΕΙΔΗ ΤΙΝΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΜΑΣ
Κρέπ Σιν- Φουλάρ- Ζωρζέτ- Κρεπόν- Μαροκαίν- Σατέν-
Σεμιζιέ, Λατέν, Κλοκέ, Ἐμπριμέ.

Η ΕΠΙΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΝΑΟΥΣΗΣ ΛΑΝΑΡΑ-ΚΥΡΤΣΗ ΣΙΑΣ Α. Ε.

Φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ κοινῶ, ὅτι ἡ εἰδικὴ ἐπεξεργασία τῶν ὑφασμάτων κατὰ τὸ σύστημα ONDON SHRUNK τὴν ὁποίαν συνάδελφος ἐπιχειρήσεις ἐξαγγέλλει ὅτι μέλλει αὕτη πρῶτον ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐφαρμώσῃ ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων τῆς, ἐφαρμύζεται ὑφ' ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ὁ λόγος ὅτι τὰ ὑφάσματά μας οὐτε μαζεύουν οὔτε τσαλακώνουν, ἀποκτῆσαντα οὕτω τὴν ἀμέριστον καὶ ἀνεπιφύλακτον ἐμπιστοσύνην καὶ ἐκτίμησιν τῆς πολυπληθοῦς ἡμῶν πελατείας.

